Agatha Christie

Tragedia de la Marsdon Manor

Fusesem plecat din Londra pentru câteva zile şi când m-am întors i-am găsit pe Poirot închizându-şi valijoara.

— Á la bonne heure, Hastings, mă temeam că n-ai să te întorci la timp să vii cu mine.

— Înseamnă că te-au chemat pentru un caz?

— Da, deşi mă simt obligat să recunosc că, aparent, afacerea nu este promițătoare. Compania de asigurări a Uniunii de Nord mi-a cerut să investighez decesul domnului Maltravers, care, acum câteva săptămâni, şi-a făcut o asigurare pe viață la ei pentru marea sumă de 50 000 de lire.

— Da? Am zis eu foarte curios.

— Bineînțeles, există clauza de sinucidere în polița de asigurare, în cazul comiterii unei sinucideri în răstimpul unui an, polița de asigurare este anulată. Domnul Maltravers a fost examinat, cum se obişnuieşte, de propriul medic al companiei, şi deşi trecuse de prima tinerețe, se bucura de o sănătate deplină. Cu toate acestea, miercurea trecută, alaltăieri, cadavrul domnului Maltravers a fost găsit pe terenul din jurul casei sale din Essex, Marsdon Manor şi cauza morții este considerată un fel de hemoragie internă. Nu-i nimic deosebit în toate acestea, dar zvonuri sinistre despre situația financiară a domnului Maltravers circulau în ultimul timp şi

Agatha Christie

Tragedia de la Marsdon Manor

Fusesem plecat din Londra pentru câteva zile şi când m-am întors i-am găsit pe Poirot închizându-şi valijoara.

— Á la bonne heure, Hastings, mă temeam că n-ai să te întorci la timp să vii cu mine.

— Înseamnă că te-au chemat pentru un caz?

— Da, deşi mă simt obligat să recunosc că, aparent, afacerea nu este promiţătoare. Compania de asigurări a Uniunii de Nord mi-a cerut să investighez decesul domnului Maltravers, care, acum câteva săptămâni, şi-a făcut o asigurare pe viaţă la ei pentru marea sumă de 50 000 de lire.

— Da? Am zis eu foarte curios.

— Bineînţeles, există clauza de sinucidere în poliţa de asigurare, în cazul comiterii unei sinucideri în răstimpul unui an, poliţa de asigurare este anulată. Domnul Maltravers a fost examinat, cum se obişnuieşte, de propriul medic al companiei, şi deşi trecuse de prima tinereţe, se bucura de o sănătate deplină. Cu toate acestea, miercurea trecută, alaltăieri, cadavrul domnului Maltravers a fost găsit pe terenul din jurul casei sale din Essex, Marsdon Manor şi cauza morţii este considerată un fel de hemoragie internă. Nu-i nimic deosebit în toate acestea, dar zvonuri sinistre despre situaţia financiară a domnului Maltravers circulau în ultimul timp şi Uniunea de Nord a certificat, fără nici un

dubiu, că domnul decedat era în pragul falimentului. Aceasta schimbă afacerea în mod considerabil. Maltravers avea o soţie tânără, frumoasă şi se pare că şi-a adunat toţi banii de care mai dispunea în scopul de a plăti primele de asigurare pe viaţă pentru ca asigurarea lui să revină soţiei şi apoi s-a sinucis. Astfel de lucruri se întâmplă des. În orice caz, prietenul meu, Alfred Wright care este directorul Uniunii de Nord, m-a rugat să investighez cazul, dar, aşa cum i-am spus, nu prea cred că o să am succes. Dacă motivul morţii a fost un atac de cord aş fi fost mai combativ. Infarctul poate fi interpretat ca şi incapacitatea medicului de a descoperi de ce a murit cu adevărat pacientul său, dar o hemoragie pare ceva foarte clar. Nu putem decât să facem câteva cercetări necesare. Ai cinci minute, Hastings, să-ţi faci bagajul şi apoi luăm un taxi până în strada Liverpool.

O oră mai târziu, coboram din trenul care mergea spre Est în mica gară de la Marsdon Leigh. După ce am întrebat la gară, am obţinut informaţia că Marsdon Manor se afla la o milă distanţă. Poirot a hotărât să mergem pe jos, aşa că am luat-o de-a lungul străzii principale.

— Care-i planul tău de bătaie? L-am întrebat.

— Întâi o să mergem la doctor. Am controlat şi mi s-a spus că există un singur medic în Marsdon Leigh, dr. Ralph Berriard. A, uite-i casa.

Clădirea respectivă era un fel de vilă cu etaj, retrasă puţin de la stradă. O placă de aramă de pe poartă purta numele doctorului. Am străbătut poteca şi am sunat la uşă.

S-a dovedit c-am avut noroc cu vizita noastră. Era tocmai ora sa de consultaţii şi, pentru moment, nu aştepta nici un pacient. Dr. Bernard era un om în vârstă, înalt şi lat în umeri, cu maniere destul de plăcute.

Poirot s-a prezentat şi i-a explicat scopul vizitei noastre, adăugând că într-un astfel de caz companiile de asigurare erau obligate să facă toate investigaţiile necesare.

— Desigur, desigur, spuse dr. Bernard de complezenţă, îmi închipui că fiind un om atât de bogat, viaţa sa era asigurată pentru o sumă mare.

— Îl consideri un om bogat, doctore?

Acesta se uită cam surprins.

— Cum să nu fie? Avea două maşini, ştiţi, şi Marsdon Manor este o vilă mult prea mare în care să locuieşti, deşi, cred că a cumpărat-o foarte ieftin.

— Ni s-a spus că pierduse sume considerabile în ultima vreme, sublinie Poirot, privindu-l pe doctor cu atenţie. Acesta se mulţumi doar să dea din cap cu tristeţe.

— Chiar aşa? Adevărat? Atunci e un noroc pentru şotia sa că există această asigurare pe viaţă. Este o tânără foarte frumoasă şi încântătoare, dar teribil de răvăşită de această! Tristă nenorocire. Un pachet de nervi, biata de ea. Am încercat s-o feresc cât am putut, dar, sigur că şocul trebuie să fi fost considerabil.

— L-aţi vizitat recent pe domnul Maltravers?

— Dragă domnule, nu l-am vizitat niciodată.

— Cum?

— Ştiu că domnul Maltravers era un om de ştiinţă creştin sau ceva de genul acesta.

— Dar i-aţi examinat cadavrul?

— Desigur. Am fost dus de unul dintre ajutorii grădinarului.

— Şi cauza morţii a fost clară?

— Absolut. Era sânge pe buze, dar majoritatea hemoragiei trebuie să fi fost internă.

— Încă mai zăcea unde fusese găsit?

— Da, trupul nu fusese atins. Zăcea la marginea unei mici plantaţii. Evident că ieşise să împuşte ciori de câmp, deoarece o puşcă se afla lângă el. Hemoragia trebuie să se fi produs brusc. Ulcer gastric, fără îndoială.

— N-ar fi putut fi împuşcat?

— Dragă domnule!

— Vă cer iertare, se scuză Poirot Dar, dacă nu mă înşeală memoria, în cazul unei crime recente, doctorul a pus întâi diagnosticul de infarct şi, apoi, l-a schimbat când poliţistul local i-a arătat o rană în cap!

— N-o să găsiţi nici o rană pe trupul domnului Maltravers, spuse dr. Bernard sec. Acum, domnilor, mai aveţi altceva?

Am înţeles aluzia.

— Vă lăsăm cu bine şi vă mulţumim foarte mult, doctore, pentru că aţi fost atât de amabil să ne răspundeţi la întrebări. Apropo, n-aţi considerat necesară o autopsie?

— De loc. Doctorul devenise apoplectic. Cauza decesului a fost clară şi în profesia mea nu considerăm necesar să întristăm, fără rost, rudele mortului.

Şi întorcându-se, doctorul trânti uşa tare în faţa noastră.

— Ce crezi despre dr. Bernard, Hastings? Mă întrebă Poirot, în timp ce ne continuam drumul spre Marsdon Manor.

— Un măgar bătrân…

— Exact. Tu judeci caracterele întotdeauna profund, prietene.

L-am privit stânjenit, dar părea foarte serios. O luminiţă i se ivi totuşi în ochi şi adăugă cu viclenie:

— Asta e valabil când nu e vorba de o femeie frumoasă!

M-am uitat la el cu răceală.

Când am ajuns la vilă, uşa ne-a fost deschisă de o cameristă între două vârste. Poirot îi întinse cartea sa de vizită şi o scrisoare de la Compania de asigurări pentru doamna Maltravers. Ea ne conduse într-o cameră de luat micul dejun şi se retrase ca să-şi anunţe stăpâna. Trecură cam zece minute, uşa se deschise şi o siluetă subţire, în haine de doliu, stătea în prag.

— Domnul Poirot? Îngăimă ea.

— Doamnă Maltravers! Spuse Poirot stând galant în picioare şi se grăbi spre ea. Nu pot să vă spun cât de mult regret că vă deranjez în felul acesta. Dar ce să-i faci? „Les affaires” nu ştiu ce e mila.

Doamna Maltravers îl lăsă s-o conducă până la un scaun. Ochii îi erau roşii de plâns, dar jalea ei nu putea să ascundă extraordinara sa frumuseţe. Avea vreo 27-28 de ani, era foarte blondă, cu ochi mari, albaştri şi buze frumos conturate.

— E ceva în legătură cu asigurarea soţului meu, nu-i aşa? Dar trebuie să fiu tracasată acum, aşa de repede?

— Curaj, dragă doamnă. Curaj! Ştiţi, soţul dumneavoastră şi-a făcut asigurarea pe viaţă pentru o sumă destul de mare şi, în astfel de cazuri, Compania pretinde întotdeauna câteva detalii în plus. M-au împuternicit pe mine să acţionez pentru ei. Puteţi fi sigură că voi face tot ce-mi stă în putere ca afacerea să nu devină prea neplăcută pentru dumneavoastră. Vreţi să-mi povestiţi pe scurt tristele evenimente de miercuri?

— Mă schimbam pentru ceai când camerista a venit la mine… Unul dintre grădinari tocmai alergase spre casă… El găsise…

Vocea i se înmuie. Poirot o luă de mână cu înţelegere.

— Pricep. Destul! L-aţi văzut pe soţul dumneavoastră în după amiaza aceea?

— De la prânz nu. Eu mă dusesem până în sat după nişte timbre şi cred că el umbla prin împrejurimile vilei.

— Ca să împuşte ciori?

— Da, de obicei îşi ia puşca cu el şi am auzit una sau două împuşcături în depărtare.

— Unde este puşca acum?

— În hol, cred.

Ea l-a condus acolo şi a dat arma lui Poirot, care a examinat-o pe îndelete.

— Două focuri trase, după câte văd, zise el, în timp ce i-o dădea înapoi. Şi acum, doamnă, dacă aş putea vedea… Se opri cu delicateţe.

— Vă va conduce servitoarea, murmură ea, întorcând capul.

Chemată, servitoarea îl duse pe Poirot sus. Eu am rămas cu frumoasa şi nefericita femeie. Nu ştiam ce să fac, să vorbesc sau să tac. Am încercat două remarci generale la care ea a răspuns absentă, dar, după câteva minute, Poirot s-a întors.

— Vă mulţumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră, doamnă. Cred că nu trebuie să vă mai îngrijiţi de treaba asta. Apropo, ştiţi ceva de situaţia financiară a soţului dumneavoastră?

Ea dădu din cap că nu.

— Absolut nimic. Nu mă pricep câtuşi de puţin la afaceri.

— Da, deci nu ne puteţi da nici un clu în privinţa deciziei sale bruşte de a face o asigurare pe viaţă? Ştiu că n-o făcuse mai înainte.

— Suntem căsătoriţi doar de un an şi ceva. Dar, şi-a făcut asigurarea pentru că-i intrase în cap ideea fixă că nu va trăi mult. Avea o puternică presimţire că va muri. Cred că mai avusese o hemoragie şi ştia că o alta s-ar fi dovedit fatală. Eu am încercat să-i risipesc aceste temeri întunecate, dar fără succes. Şi uite, a avut dreptate!

Îi dădură lacrimile, îşi luă cu demnitate rămas bun de la noi. Poirot făcu un gest caracteristic în timp ce pleca.

— Eh bien, asta-i! Să ne întoarcem la Londra, prietene, se pare că nu-i nici un şoarece în această gaură. Şi totuşi…

— Totuşi ce?

— O uşoara discrepanţă, asta-i tot. Ai observat-o? Nu? Viaţa-i plină de discrepanţe şi, în mod sigur, omul nu putea să se fi sinucis; nu există otravă care să-i umple gura cu sânge. Nu, nu, trebuie să mă resemnez cu faptul că toate lucrurile sunt clare şi încheiate… Dar cine este acesta?

Un tânăr se îndrepta spre noi. A trecut pe lângă noi, fără să facă vreun semn, dar am observat că nu arăta rău şi că avea o faţă foarte bronzată care vorbea despre viaţa într-o climă tropicală. Un grădinar care mătura frunzele se oprise o clipă din treaba lui şi Poirot alergă repede spre el.

— Spune-mi, te rog, cine e domnul acela? Îl cunoşti?

— Nu-mi amintesc numele lui, deşi l-am auzit. A locuit aici o noapte săptămâna trecută. Era marţi.

— Repede, „mon ami”, să mergem după el.

Ne-am grăbit pe potecă după silueta care se îndepărta. Imaginea unei fiinţe în doliu pe terasa dinspre latura casei, prada noastră dădu colţul şi noi după el, aşa că am fost martori la întâlnire.

Doamna Maltravers se clătină pe picioare şi se albi la faţă.

— Tu, se minună ea. Credeam că eşti pe vapor, în drum spre Africa de Est.

— Am primit nişte veşti de la avocaţii mei care m-au reţinut, îi explică tânărul. Bătrânul meu unchi din Scoţia a murit pe neaşteptate şi mi-a lăsat nişte bani. În aceste circumstanţe m-am gândit că e mai bine să-mi contramandez plecarea. Apoi, am văzut ştirea asta proastă în ziar şi am venit aici să văd dacă pot să fac ceva. O să ai nevoie de cineva, poate, care să aibă grijă de lucruri pentru tine.

În acel moment, şi-au dat seama de prezenţa noastră. Poirot făcu câţiva paşi înainte şi, cerându-şi multe scuze, explică că-şi uitase bastonul în hol. Nu prea încântată, cum mi s-a părut, doamna Maltravers făcu prezentările.

— Domnul Poirot, căpitanul Black.

Urmă o discuţie de câteva minute în cursul căreia Poirot află că sus-numitul căpitan Black stătea la hanul „Ancora”. Bastonul nefiind descoperit (ceea ce nu era de mirare), Poirot îşi ceru din nou scuze şi plecarăm.

Ne-am întors grăbiţi în sat şi Poirot se îndreptă spre han.

— Rămânem aici până când prietenul nostru, căpitanul, se reîntoarce, explică el. Ai observat c-am subliniat faptul că plecăm la Londra cu primul tren? Probabil te-ai gândit că vorbeam serios. Dar nu… Ai observat faţa doamnei Maltravers când l-a zărit pe acest tânăr Black? Ea a fost clar surprinsă şi el, eh bien, el era foarte devotat. Nu ţi s-a părut? Şi el a fost aici în noaptea de marţi, cu o zi înainte ca

domnul Maltravers să fi murit. Trebuie să investigăm, Hastings, ce face căpitanul Black.

După o jumătate de oră ne-am văzut „prada” apropiindu-se de han. Poirot ieşi, îl opri şi îl aduse pe dată sus, în camera pe care o închinase.

— Îi spuneam căpitanului Black despre misiunea care ne aduce aici, explică el. Înţelegeţi, monsieur le capitaine că sunt nerăbdător să aflu care era starea de spirit a domnului Maltravers, imediat înaintea morţii sale şi că, în acelaşi timp, nu vreau s-o deprim pe doamna Maltravers inutil, punându-i întrebări dureroase. Deci, aţi fost aici chiar înaintea evenimentului şi puteţi să ne daţi foarte bine informaţii valoroase.

— Am să fac orice pot să vă ajut, răspunse tânărul soldat, dar mă tem că n-am observat nimic neobişnuit. Ştiţi, deşi Maltravers era un vechi prieten al părinţilor mei, eu nu-l cunoşteam foarte bine.

— Când aţi venit?

— Marţi după-amiază. Am plecat la Londra miercuri dimineaţă devreme pentru că vaporul meu ridica ancora pe la ora 12. Dar nişte veşti pe care le-am primit mi-au schimbat planurile, aşa cum cred că aţi auzit că i-am explicat doamnei Maltravers.

— Înţeleg că vă întorceaţi în Africa de Est.

— Da, sunt acolo încă de la război — mare ţară.

— Exact. Despre ce aţi discutat la cină marţi seara?

— O, nu ştiu. Obişnuitele subiecte. Maltravers m-a întrebat despre părinţii mei şi apoi am discutat despre datoriile de război germane; doamna Maltravers mi-a pus o mulţime de întrebări despre Africa de Est şi eu le-am spus vreo două glume şi cred că asta-i tot.

— Mulţumesc.

Poirot rămase tăcut pentru un moment, apoi spuse blând:

— Cu permisiunea dumneavoastră aş vrea să încerc un mic experiment. Mi-aţi spus tot ceea ce cunoaşte eul

dumneavoastră conştient. Acum vreau să vă chestionez eul dumneavoastră inconştient.

— Psihanaliză sau ce? Întrebă Black, vizibil alarmat.

— O, nu, răspunse Poirot încurajator, uite cum e. Eu vă spun un cuvânt, dumneavoastră îmi spuneţi altul şi aşa mai departe. Primul cuvânt care vă trece prin cap. Începem?

— În regulă, zise Black încet. Dar părea stânjenit.

— Notează cuvintele, te rog, Hastings, spuse Poirot. Apoi îşi scoase din buzunar marele său ceas cu cadran de ridiche şi-l puse pe masă lângă el.

— Începem. Ziuă.

Urmă o pauză de o clipă şi apoi Black răspunse:

— Noapte.

În vreme ce Poirot continua, răspunsurile veneau mai repede.

— Nume, zise Poirot.
— Loc.
— Bernard.
— Shaw.
— Marţi.
— Cină.
— Călătorie.
— Vapor.
— Ţară.
— Uganda.
— Poveste.
— Lei.
— Puşcă pentru ciori.
— Fermă.
— Împuşcătură
— Sinucidere.
— Elefant.
— Colţi.
— Bani.
— Avocaţi.

— Îţi mulţumesc, căpitane Black. Poate îmi acorzi câteva minute după vreo jumătate de oră?

— Desigur.

Tânărul soldat îl privi curios şi-şi şterse fruntea în timp ce se ridica.

— Şi acum, Hastings, zise Poirot zâmbindu-mi, în timp ce închidea uşa în urma sa. Înţelegi totul, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Lista aia de cuvinte nu-ţi spune nimic? Am parcurs-o din nou, dar am fost obligat să mă dau bătut.

— Am să te ajut. Încep prin a-ţi spune că Black a răspuns bine în limita timpului normal, fără pauze, aşa încât putem considera că nu are o conştiinţă vinovată de ascuns. „Zi” urmat de „noapte”, „loc” urmat de „nume” sunt asociaţii normale. Am început să lucrez cu „Bernard” ceea ce sugera numele doctorului de aici, peste care putea să nu fi dat. Evident că aşa a fost. După conversaţia noastră recentă, el mi-a spus „cină” la cuvântul meu „marţi”, dar „călătorie” şi „ţară” au fost urmate de „vapor” şi „Uganda”, arătând clar că importantă pentru el era călătoria în străinătate şi nu venirea aici. „Poveste” îi aminteşte de „lei” despre care povestise la cină. Am continuat cu „puşcă pentru ciori” şi el a răspuns cu un cuvânt cu totul neaşteptat -”fermă”. Când am spus „împuşcătură”, el răspunde deodată „sinucidere”. Asociaţia pare clară. Un om pe care-l cunoaşte se sinucide cu o puşcă undeva la o fermă. Aminteşte-ţi, de asemenea, că mintea îi este încă la poveştile pe care le-a spus la cină şi cred că vei fi de acord cu mine că n-o să fiu prea deplasat dacă-l chem pe căpitanul Black şi-i cer să repete povestea aceea cu sinuciderea pe care a spus-o la cină, marţi seara.

Black a fost destul de sincer în privinţa aceasta.

— Da, le-am spus o asemenea poveste când stau şi mă gândesc. Chap s-a împuşcat la o fermă acolo. A făcut-o cu o puşcă pentru ciori prin gură şi alicele au rămas în creier. Doctorii au fost foarte uimiţi — nu se vedea nimic în afară de puţin sânge pe buze. Şi ce-i cu asta?

— Ce are asta de-a face cu domnul Maltravers? Văd că nu ştii c-a fost găsit cu o astfel de puşcă lângă el.

— Vreţi să spuneţi că povestea mea i-a sugerat sinuciderea, dar e îngrozitor!

— Nu te amărî, ar fi făcut-o într-un fel sau altul. Bine, trebuie să vorbesc la telefon cu Londra.

Poirot avu o lungă conversaţie la telefon şi se întoarse gânditor. Plecă singur după-amiază şi abia la şapte seara a declarat că nu mai putea să amâne, că trebuie să-i spună tinerei văduve. Îmi părea rău deja pentru ea, fără nici o rezervă. Să rămâi fără nici un ban şi să ştii că soţul s-a sinucis ca să-i asigure viitorul, era o povară prea greu de suportat pentru o femeie. Totuşi, nutream secreta speranţă că tânărul Black s-ar putea dovedi capabil s-o consoleze, după ce durerea ei ar fi trecut. Evident, el o admira enorm.

Întrevederea noastră cu doamna a fost dureroasă. A refuzat să creadă faptele pe care i le-a prezentat Poirot. Şi când s-a convins, în cele din urmă, a izbucnit într-un plâns amar. Examinarea cadavrului a confirmat bănuielile noastre. Lui Poirot îi părea foarte rău pentru biata doamnă, dar fusese angajat de compania de asigurări şi ce-ar fi putut face? În timp ce se pregătea să plece, îi spuse blând doamnei Maltravers:

— Doamnă, dintre toţi oamenii, dumneavoastră ştiţi că nu există morţi!

— Ce vreţi să spuneţi? Se fâstâci ea, ochii făcându-i-se mari.

— N-aţi luat parte niciodată la şedinţe de spiritism? Sunteţi un medium bun, doar ştiţi.

— Aşa mi s-a spus. Dar dumneavoastră nu credeţi în spiritism, sunt sigură!

— Doamnă, am văzut nişte lucruri stranii. Ştiţi că în sat se vorbeşte că această casă este bântuită de stafii?

Ea dădu din cap aprobator şi, în acel moment, servitoarea anunţă că cina era gata.

— Nu rămâneţi să gustaţi ceva?

Am acceptat cu plăcere şi am simţit că prezenţa noastră nu putea decât s-o distragă puţin de la amărăciunile ei. Tocmai ne terminasem supa când se auzi un ţipăt dincolo de uşă şi sunetul unei faianţe sparte. Am sărit în sus. Servitoarea apăru cu mâna pe inimă.

— Era un bărbat care stătea pe coridor. Poirot se repezi acolo şi se întoarse repede.

— Nu e nimeni acolo.

— Nu este, domnule? Zise servitoarea încet. O, m-a speriat!

— Dar de ce?

Îşi micşoră vocea, de-abia şopti.

— Mi s-a părut… Mi s-a părut că e stăpânul… Arăta ca el.

Am văzut-o pe doamna Maltravers tresărind speriată şi mintea îmi fugi la vechea superstiţie despre sinucigaşii care nu-şi pot găsi odihna. Şi ea se gândea la asta, sunt sigur, căci un minut mai târziu îl prinse de braţ pe Poirot, ţipând.

— N-aţi auzit? Cele trei bătăi în fereastră? Aşa obişnuia să facă întotdeauna când trecea în jurul casei.

— Iedera, am strigat. A fost iedera care a lovit fereastra.

Dar un fel de teroare punea stăpânire pe noi toţi. Servitoarea era evident tulburată şi când masa s-a terminat, doamna Maltravers l-a implorat pe Poirot să nu plece imediat. Era clar îngrozită să rămână singură. Ne-am retras în camera pentru micul dejun. Vântul se înteţea şi urla în jurul casei într-un fel fantomatic. De două ori uşa camerei se deschise, se dădu de perete încet şi, de fiecare dată, ea se agăţă de mine cu o privire îngrozită.

— A, ce, uşa asta e vrăjită? Strigă Poirot supărat, în cele din urmă. Se ridică şi o închise încă o dată, apoi răsuci cheia în broască. Am s-o închid, uite aşa!

— Nu fă asta, zise ea cu ochii speriaţi. Dacă se deschide chiar acum…

Şi chiar în momentul în care rostea cuvintele, imposibilul se întâmplă. Uşa încuiată se deschise încet. Eu nu puteam

vedea coridorul, de unde stăteam, dar ea şi Poirot erau cu faţa spre el. Ea ţipă prelung şi se întoarse spre detectiv.

— L-ai văzut, acolo, pe coridor? Ţipă ea.

El o privi cu o faţă uimită, apoi clătină din cap.

— L-am văzut… pe soţul meu… Trebuie să-l fi văzut şi dumneata!

— Doamnă, n-am văzut nimic. Nu vă simţiţi bine… Sunteţi tulburată.

— Mă simt foarte bine, eu… O, Doamne!

Deodată, pe neaşteptate, lumina se micşoră şi se stinse. Din întuneric se auziră trei lovituri puternice. O puteam auzi pe doamna Maltravers gemând şi apoi… Am văzut!

Bărbatul, pe care-l văzusem sus întins pe pat, se afla acum în faţa noastră, înconjurat de o lumină slabă fantomatică. Avea sânge pe buze şi-şi ţinea mâna dreaptă ridicată, îndreptată spre ceva. Deodată, o lumină strălucitoare păru să iasă din ea. Ea trecu peste Poirot şi peste mine şi căzu pe doamna Maltravers. Am văzut faţa ei albă îngrozită şi încă ceva!

— Doamne, Poirot! Am strigat eu. Uită-te la mâna ei, la mâna ei dreaptă. E toată roşie!

Şi ochii ei se uitară la ea şi căzu grămadă pe duşumea.

— Sânge, striga isterică. Da, e sânge. Eu l-am omorât. Eu am făcut-o. El îmi arăta mie şi atunci am pus mâna pe trăgaci şi am apăsat. Scăpaţi-mă de el… Scăpaţi-mă! S-a reîntors!

Vocea i se transformă într-un gâlgâit.

— Lumină, spuse Poirot brusc. Lumina se aprinse ca prin farmec.

— Asta e, continuă el. Ai auzit, Hastings? Şi tu, Everest? O, apropo, acesta este domnul Everett, un om remarcabil în profesia lui de actor. I-am telefonat în după-amiaza aceasta. Machiajul lui e bun, nu-i aşa? Seamănă cu mortul, şi cu o torţă de buzunar, plus fosforescenţa necesară a lăsat impresia dorită. Eu nu i-aş atinge mâna ei dreaptă, dacă aş fi în locul tău, Hastings. Are vopsea roşie care o face aşa.

Când lumina s-a stins, ştii c-am luat-o de mână. Înţelegi. Apropo, nu trebuie să ne pierdem trenul. Inspectorul Japp e afară la fereastră. O noapte proastă, dar el a putut să-şi mai treacă timpul bătând din când în când în geam.

— Înţelegi? Continuă Poirot, în timp ce ne îndreptam în grabă prin vânt şi ploaie spre gară, era o mică discrepanţă. Doctorul părea să creadă că decedatul era un om de ştiinţă creştin şi cine i-ar fi putut imprima această idee decât doamna Maltravers? Dar nouă? Ea ni l-a prezentat ca aflându-se într-o stare de spirit plină de presimţiri negre despre sănătatea sa. Apoi, de ce a fost aşa de surprinsă neplăcut de reapariţia tânărului Black? Şi, în ultimul rând, deşi convenţiile cer ca o femeie să trebuiască să pretindă din decenţă că-şi jeleşte soţul, mi s-au părut exagerate pleoapele aşa de mult rujate! Nu le-ai observat, Hastings? Nu? Întotdeauna îţi spun, nu vezi nimic! Ei bine, asta a fost. Existau două posibilităţi: ori povestea lui Black i-a sugerat domnului Maltravers o metodă ingenioasă de a se sinucide, ori celălalt ascultător, soţia, a văzut o metodă la fel de ingenioasă de a comite o crimă. Am înclinat spre a doua variantă. Ca să se sinucidă în felul acela, el ar fi trebuit, probabil, să apese pe trăgaci cu degetul cel mare, sau aşa îmi imaginez. Acum, dacă Maltravers ar fi fost găsit fără o gheată, cu siguranţă am fi auzit asta de la cineva. Un detaliu ciudat ca acesta ar fi fost reţinut. Nu, cum îţi spun, înclinam să cred că era vorba de un caz de crimă, nu de sinucidere, dar mi-am dat seama că n-am nici cea mai mică dovadă în sprijinul teoriei mele. De aceea, elaborarea micii comedii pe care ai văzut-o jucată în seara aceasta.

— Chiar şi acum nu prea văd toate detaliile crimei, am zis eu.

— S-o luăm de la început. Iată o femeie abilă şi vicleană care, cunoscând dezastrul financiar al soţului ei şi obosită de bărbatul cu care se măritase numai pentru banii lui, îl convinge să facă o asigurare pe viaţă cu o sumă mare şi-apoi caută mijloacele de a-şi atinge scopul. O întâmplare i le

oferă: ciudata poveste a tânărului soldat, în după-amiaza următoare, când domnul căpitan, aşa cum crede ea, este pe mare, ea şi soţul ei se plimbă pe lângă casă. „Ce poveste curioasă a fost aia de aseară!” spune ea. „Ar putea un bărbat să se împuşte în felul acesta? Arată-mi dacă e posibil!” Bietul prost îi arătă, îşi băgă ţeava puştii în gură. Ea sare la el şi pune degetul pe trăgaci râzându-i în nas. „Şi acum, domnule, spune ea cu răutate, dacă apăs pe trăgaci?” Şi-atunci… Şi atunci, Hastings,… Ea apăsă!

SFÂRŞIT